

GLASNIK

REFORMACIJE

Godina LXII

BEOGRAD 2017 BROJ 1

Hrišćanska psihologija
VREDNOST ČOVEKA

Pouke iz istorije
UTICAJ REFORMACIJE

Zdravlje
SEDENJEM DO SMRTI

Kojim putem?
ISUS – NAŠ PRIMER

GLASNIK

REFORMACIJE

Godina LXII BEOGRAD 2017 BROJ 1

SADRŽAJ:

1. Umesto predgovora	2
2. Isus – saš primer	3
3. Dar proroštva	6
4. Vrednost čoveka	12
5. Šest stvari kojih se moramo odreći	18
6. Uticaj reformacije	21
7. Azijski propovednik Sundar Sing	26
8. Odlučio sam da sledim Hrista	29
9. Dugo skrivena istina	30
10. Sedenjem do smrti	32
11. Kafa – da li samo osvežavajući napitak? .	34

Izdaje:

GLASNIK REFORMACIJE

Moravska br. 8

11000 Beograd

Tel./faks: +381(0)11 2430 947

E-mail: unita2@eunet.rs

www.reformnipokretasd.com

Cena 100 dinara

Glavni i odgovorni urednik:

Ana Todorović

Grafičko oblikovanje i priprema:

Goran Andelić

Štampa:

Raster Graphic, Novi Sad

Glasnik Reformacije objavljuje
tekstove religioznog,
istorijskog
i umetničkog sadržaja,
kao i članke i priloge
iz oblasti psihologije i fizičkog
zdravlja.

UMESTO PREDGOVORA

„Uzdaj se u Gospoda i čini dobro, da bi poživeo na zemlji naslađujući se obiljem mira“
(Psalam 37,3).

Biti dobar i činiti dobro – samo u tome se nalazi prava sreća. Najuzvišenije zadovoljstvo i najčistija sreća i uživanje nalaze se u vernom i savesnom izvršavanju dužnosti koje su nam poverene.

Mnogi misle da bogatstvo i dokonost predstavljaju blagodati; ali su mnogo srećniji i zdraviji oni koji stalno rade i koji svakog dana veselo odlaze na svoju dužnost. Pravi hrišćanin uvek teži da u životu bude koristan i da svoje životne navike uskladi sa primerom Hristovim. Tu se nalazi tajna zadovoljstva, mira i sreće.

Put poslušnosti Bogu je put vrline zdravlja i sreće.

Oni koji Boga uzimaju za prvog i poslednjeg i najboljeg u svemu, najsrećniji su narod na svetu.

E.G.Vajt

Kojim putem? ISUS – NAŠ PRIMER

“Jer je i Hristos trpeo za vas i ostavio vam primer da idete njegovim tragom.” (1. Petrova 2,21)

Isus je rođen u skromnim jaslama da bismo mi mogli biti rođeni za večni život. On je postao delom ljudske porodice da bismo mi mogli postati delom nebeske porodice. Živeo je siromašnim životom da bismo mi mogli živeti u neopisivom bogatstvu. Proveo je duge noći u molitvi da bismo mi imali priliku provoditi večnost u Božjoj prisutnosti. Bio je beskućnik da bismo mi mogli živeti u palatama koje nam On priprema. Naš dragoceni Spasitelj umornim je korakom utro peščane staze drevne Palestine da bismo mi mogli hodati odmornim nogama zlatnim

ulicama novog Jerusalima. Umesto nas prihvatio je krunu od trnja da bi nam na glavu mogao staviti pobedničku krunu. Umro je našom smrću da bismo mi mogli zauvek živeti veličanstvenim životom koji je Njegov.

Posmatrajte Ga u Getsimanskom vrtu oblichenog krvavim kapljama znoja. Samo jedan anđeo poslan je s Neba da ohrabri Božjeg Sina. Sledite Ga na putu do sudnice, dok Ga izbezumljena gomila grdi, vređa i ruga Mu se. Posmatrajte Ga zaognutog starom ljubičastom carskom odorom. Čujte prostačko zadirkivanje

i svirepo ruganje. Gledajte kako na plemenito čelo stavlju venac od trnja, a zatim ga svirepo udaraju da bi Mu se trnje zabolo u slepoočnice, dok krv teče niz to sveto čelo i lice. Čujte kako ta krvožedna rulja vapi za krvlju Božjeg Sina. Predan je u njihove ruke, i oni tog plemenitog Stradalnika, tako bledog, slabog i iznemoglog odvode na raspeće.

Raspinjući Ga na drveni krst, oni probadaju Njegove nežne ruke i noge strašnim klinovima. Posmatrajte Ga kako u onim strašnim satima samrtnih muka visi na krstu, dok anđeli zaklanjavaju svoje lice pred tim jezivim prizorom i dok Sunce uskraćuje zrake svoje svetlosti i odbija sjati. Imajući sve ovo na umu, upitajte se: Je li ovaj put preuzak?

Hristos je pokazao da je Njegova ljubav jača od smrti. On je ostvarivao delo čovekovog spasenja; i mada je bio izložen najžešćoj borbi sa silama tame, Njegova ljubav je postajala sve snažnija. Podneo je uskraćivanje Očeve podrške, i s očajanjem u duši na kraju je uzviknuo: "Bože moj, Bože moj! Zašto si me ostavio?" Njegova mišica donela je ljudima spasenje. Kad su se u Spasiteljevoj poslednjoj duševnoj borbi čule blagoslovljene reči koje su odjeknule kroz ceo svemir: "Svršeno je!" (Jovan 19,30), plaćena je cena za čovekov otkup.

Mi ne možemo shvatiti veličinu, širinu, visinu i dubinu tako neverovatne ljubavi. Razmišljanje o neuporedivoj Spasiteljevoj ljubavi treba da ispuni naš um, da dodirne i omekša našu dušu, oplemeni i uzvisi naša osećanja i potpuno promeni naš karakter. ...

Hristos traži sve. Ako bi zahtevao manje od toga, onda bi žrtva koju je podneo da nas uzdigne do tog stepena bila preskupa i prevelika. ... "Naprotiv, obnovite se obnovljenjem svoga uma." To je put samoodricanja. I kad pomislite da je taj put previše uzan, da uska staza traži previše samoodricanja, i zaključite kako je teško ostaviti sve — upitajte se: Što je sve Hristos ostavio zbog nas? To pitanje baca u zasenak sve što bismo mi mogli nazvati samoodricanjem s naše strane.

Blagoslovena je prednost odreći se svega zbog Hrista. Ne ugledajte se na one koji ne teže duhovnom napretku i uzdizanju. Samo je Jedan pravi i nepogrešivi Uzor. Sigurno je slediti samo Isusa. ... Kad biste češće i marljivije proučavali Svetu pismo, ono bi vam izgledalo mnogo privlačnije i ne biste nalazili zadovoljstvo u čitanju bezvredne literature. Svakodnevno proučavanje Svetog pisma imaće posvećujući uticaj na um, i vi ćete udisati atmosferu Neba. Vežite se svim srcem za tu dragocenu Knjigu. Ona će se pokazati kao vaš pravi prijatelj i putokaz u svakoj nedoumici.

Pred nama su dva puta: široki put popuštanja sebi i uski put žrtvovanja samoga sebe. Na široki put možete poneti sebičnost, oholost, ljubav prema svetu; a oni koji krenu uskim putem, moraju odbaciti svako breme i greh koji je za njih prionuo (Jevrejima 12,1). Koji put ste vi izabrali: put koji vodi u večnu smrt ili put koji vodi u slavu i besmrtnost?

U istoriji sveta nikada nije bilo svečanijeg vremena od ovoga u kojemu

mi sada živimo. U pitanju su naši večni interesi i mi moramo postati svesni koliko je važno da utvrdimo svoje zvanje i svoj izbor. Ne smemo se usudititi svoje večne interese staviti na kocku oslanjajući se na nesigurno. Moramo biti ozbiljni. Šta smo, što radimo, kojim ćemo putem ići u budućnosti - sve su to pitanja od neizrecive važnosti i ne smemo dopustiti sebi da budemo nezainteresirani, ravnodušni, bezbrižni. Svako od nas treba da se zapita: Šta večnost znači za mene? Jesu li moje stope na putu koji vodi prema Nebu ili na širokom putu koji vodi u propast?

Oni koji žele da budu uspešni u svom hrišćanskom životu treba da sve drže bezvrednim zbog poznanja Isusa Hrista, našega Gospoda (Filipljanima 3,8). Samo

oni koji prebivaju u Hristu mogu znati šta je pravi život. Oni shvataju vrednost istinske religije. Oni su stavili svoje talente uticaja, sredstava i sposobnosti na oltar posvećenja trudeći se jedino da saznaju i izvrše volju Onoga koji je umro da ih otkupi. Oni znaju da je put kojim moraju proći prav i uzan i da će se morati sresti s mnogim preprekama i iskušenjima dok se budu trudili da se odupru privlačnostima širokog puta koji vodi u propast; ali će oni raspozнатi tragove Isusa Hrista i trčaće napred prema cilju, nebeskom stanju u koje nas je pozvao Bog po Isusu Hristu (Filipljanima 3,14). Oni će izabratи carski put koji vodi u Nebo.

E.G.Vajt

“Jer ovo da se misli među vama što je i u Hristu Isusu, Koji, ako je i bio u obličju Božijemu, nije se otimao da se isporedi s Bogom; Nego je ponizio sam sebe uzevši obliče sluge, postavši kao i drugi ljudi i na oči nađe se kao čovjek. Ponizio sam sebe postavši poslušan do same smrti, a smrti krstove. Zato i Bog njega povisi, i darova mu ime koje je veće od svakoga imena. Da se u ime Isusovo pokloni svako koljeno onijeh koji su na nebu i na zemlji i pod zemljom; I svaki jezik da prizna da je Gospod Isus Hristos na slavu Boga Oca.”

(Filipljanima 2:5-11)

DAR PROROŠTVA

Upočetku, kada je čovek stvoren i smešten u Edemskom vrtu, on je sa svojim Tvorcem i anđelima mogao da razgovara licem k licu. Posle pojave greha čovek je to preimućstvo izgubio. On je postao podložan smrti i nije više bio u stanju da gleda čudesnu Božju slavu niti da živi u Njegovoј prisutnosti.

Ali iako pali čovek više nije mogao neposredno da opšti sa Bogom, naš milostivi nebeski Otac je uvek održavao vezu sa palim ljudskim rodom. Posredstvom svetih anđela On je ljude i žene štitio od uticaja zla i pomagao im da žive u saglasnosti sa Njegovom voljom. A posredstvom Svetog

duha On je govorio srcu ljudi i na taj načim im pružio mogućnost da čak i najgrešniji i najneupućeniji nađu pravi put koji vodi u večni život.

Znanje o svojim namerama Bog je palim ljudima prenudio i preko svojih izabranih oruđa u proročkim vizijama i snovima. Ti vesnici Njegove volje, bili su poznati kao sveti ljudi ili proroci, koje je sam Gospod izdvojio za poseban zadatak da istinu primljenu s neba prenose ljudima. „Prorok kad se pojavi među vama“, kaže Gospod, „Ja ћu mu se javljati u viziji i govoriti s njim u snu“ (4. Mojsijeva 12,6).

Sveti spisi predstavljaju kompilacije iz zapisa ljudi koji su bili tako značajno počastovani. Ti ljudi su prenosiли Božje poruke svojim savremenicima, ali su isto tako objavljavali duhovne istine, savete i opomene i za Zajednicu budućih vremena. Tim prorocima je bilo otkriveno „da ne sebi, nego nama služahu u ovom što vam se sad javi preko onih koji vam pripovijedaše Jevangelje Duhom Svetim poslanim s neba, u što andeli žele zaviriti“ (1. Petrova 1,12).

U DOBA PATRIJARAHА

Dar proroštva nije bio ograničen ni na jednu vremensku epohu. Primere o njegovom ispoljavanju nalazimo u nadahnutim zapisima vrlo rano. Enoh, sedmi od Adama, bio je prorok. Gledajući kroz vekove, on je u proročkoj viziji video dolazak Gospodnji i konačno izvršenje suda nad nepokajanim (Juda 14,15).

Avramu, Isaku i Jakovu Gospod je u vizijama predskazao blagoslove koji će doći na njihovo potomstvo. Na osnovu zaveta koji je On obnovio s njima oni su očekivali konačnu nagradu pravednika i u veri gledali slavu nebeskog grada čiji je zidar i tvorac Bog (Jevrejima 1,110).

Mojsije, koji je Božjim proviđenjem bio izabran da Izrailjce izvede iz Egipatskog rođstva i odvede u Hanan, bio je silan prorok. Predskazujući dolazak obećanog Mesije, on kaže: „Proroka ispred tebe, između braće tvoje, kao što sam ja, podignće ti Gospod Bog tvoj; Njega slušajte“ (5. Mojsijeva 18,15). Ovom vernom čoveku Bog je dao mnoga otkrivenja; iako mu božanska slava nije mogla biti otkrivena u potpunosti, ipak je u Svetom pismu zapisano da je Bog sa njim govorio „licem k licu“ (2. Mojsijeva 33,11).

Udomivši se u Hananu, sinovi Izrailjevi su se pod uticajem okolnih idolopokloničkih naroda odvratili od pravog Boga i počeli da se klanjaju suncu, mesecu i zvezdama i raznim idolima načinjenim od zlata, srebra, drveta i kamena. Bog je u svojoj velikoj ljubavi i dobroti bio jako ožalošćen gledajući svoj izabrani narod kako, ostavljajući Njega kao svog Tvorca i Dobrotvora, srlja putem koji vodi u propast.

Usred sveopštег otpadništva bilo je i onih koji su ostali verni Jehovi; između takvih Bog je birao proroke kojima je stavio u zadatak da pripadnike Njegovog naroda pozivaju na pokajanje da ih upozoravaju na nesreće koje su ih zbog njihovih zlih puteva neizbožno očekivale. „I Gospod Bog otaca njihovih slaše k njima zarana jednako glasnike svoje, jer mu bješe žao naroda Njegova i stana Njegova“ (2. Dnevnika 36,15).

Istaknutiji među prorocima u Izraelju bili su: Samuilo, Ilija, Jelisije, Isaija, Jeremija, Jezekilj i Danilo. Dirljivim i podsticajnim rečima proroci su pozivali ljude da se vrate sa svojih zlih puteva, uveravajući ih da Gospod u svojoj milosti želi da ih primi, blagoslovi i isceli od njihovog otpadništva. Neka od njihovih proročanstava posebno se odnose na vreme u kojem mi živimo. Oni su pisali o onome što treba da se ispuni u „potonja vremena“ (Isajja 2,2) ili što ostaje „do poslednjega vremena“ (Danilo 12,4).

U VREME PRVOG HRISTOVOG DOLASKA

Poslednji prorok Starog zaveta bio je Malahija. U vremenu verskog formalizma koje je prethodilo prvom Hristovom dolasku, prema onome što imamo zapisano, dar proroštva nije se ispoljavao. Ali

neposredno pred Njegov dolazak proroci su bili poslani da pripreme put pred Njim. Zaharija, otac Jovana Krstitelja, bio je „ispunjen Duhom Svetim i prorokovaše“ (Luka 1,67). Simeun, „čovjek pravedan i pobožan, koji čekaše utjehu Izrailjevu i Duh Sveti bješe na njemu. I njemu bješe Duh Sveti otkrio da neće vidjeti smrti dok ne vidi Hrista Gospodnjega. I Vođen Duhom dođe u hram; i kad unesoše roditelji dijete Isusa... on Ga uze u naručje svoje i blagoslovi Boga i reče: Sad otpuštaš u miru slugu svojega, Gospode, po riječi svojoj; jer vidješe oči moje Spasenje Tvoje, koji si ugotovio pred licem svih naroda. Svetlost da prosvjećuje neznabotnike, i slavu naroda Tvojega Izraelja“ (Luka 2,25-32). „I bješe Ana proročica... ona u taj čas dođe i govoraše o Njemu svima koji čekahu izjavljenje u Jerusalimu“ (Luka 2,36.38). A Jovan Krstitelj za kojega sam Hristos kaže da „nijedan između rođenijeh od žena nije se pojavio veći od njega“ (Matej 11,11), bio je Bogom izabran da Izraelju objavi dolazak Obećanog rečima: „Gle, Jagnje Božije koje uze na se grijehe svijeta!“ (Jovan 1,29).

U DANIMA APOSTOLA

Početak hrišćanske ere obeležen je izlivanjem Svetog Duha na apostole i ispoljavanjem raznih duhovnih darova, među kojima je bio i dar proroštva. U knjizi Djela svetih apostola čitamo nadahnuto izlaganje Petra, Stefana i ostalih koji su bili povezani sa prvom hrišćanskom crkvom; čitamo takođe o „četiri kćeri Filipove djevojke koje proricahu“ kao i o „proroku po imenu Agav“ (Djela 21,9.10).

Apostol Pavle je imao vizije o slavi i blaženstvima neba. Vidi 2. Korinćanima 12,1-7. U 12. poglavljtu svoje Prve

poslenice Korinćanima on iscrpno piše o darovima duha koji su dati ne samo za jedno vremensko razdoblje, nego „dok ne dostignemo svi u jedinstvo vjere i poznanje Sina Božijega, u čovjeka savršena, u mjeru rasta visine Hristove“ (Efescima 4,13). „I ove postavi Bog u crkvi prvo apostole, drugo proroke, treće učitelje, zatim čudotvorce, onda darove iscijeljivanja, pomaganja, upravljanja, različitih jezika“ (1. Korinćanima 12,28).

Jovan bogoslov, koji je nadživeo sve ostale Hristove apostole, bio je i prorok. U poslednjoj knjizi Svetog pisma on iznosi svoje proročke vizije, koje je dobio dok se nalazio u izgnanstvu „na ostrvu zvanom Patmos“ (Otkrivenje 1,9). Zapisujući te vizije, on kaže da je to „Otkrivenje Isusa Hrista, koje Njemu dade Bog da pokaže slugama svojim šta se ima zbiti uskoro“; i naglašava da je to Hristos poslao preko anđela svojega služi svojemu Jovanu,

koji svjedoči Riječi Božje i svjedočanstvo Isusa Hrista – „sve što vidje“ (Otkrivenje 1,1.2).

DAR PROROŠTVA IŠČEZAVA U TOKU VELIKOG OTPADNIŠTVA

U Svetim spisima je prorečeno veliko otpadništvo hrišćanske crkve, koje je među lažnom braćom počelo još u danima apostola, i koje se konačno ispoljilo u otvorenom „otpadništvu“ i pojavi „čoveka bezakonja, sina pogibli“, o čemu Pavle piše u 2. Poslanici Solunjanima 2,1-7.

Istorijski zapisi o ispunjenju ovog proročanstva svedoče da su posle smrti poslednjeg Hristovog apostola vodeći ljudi u hrišćanskoj crkvi počeli da se odvajaju od jednostavnosti istine i Hristovog učenja, i članove crkve postepeno i sistematski vodili u sjedinjenje sa svetom i pirhvatanje neznabogačkih nazora i prakse.

Kako su godine prolazile, a hrišćanska crkva postajala sve brojnija i sve popularnija, onih koji su se još uvek strogoo pridržavali biblijskog učenja bivalo je sve manje i manje, dok konačno, u petom i šestom veku posle Hrista, većina takozvanih hrišćana u stvari uopšte nisu živeli u skladu sa Hristovim učenjem. Mnogo je vekova proteklo od tada i otpadnički oblik hrišćanstva nastavlja da se održava. Istina je vekovima potiskivana i potpuno izgubljena iz vida, dok je neznanje preovlađivalo.

Ti vekovi otpadništva u istoriji se s pravom nazivaju „vekovi mraka“. U toku tog razdoblja ulagani su naporci da se promene i odbace mnoga osnovna učenja Svetog pisma. Stoga nije nikakvo čudo što se u to vreme i pod takivm okolnostima, slično kao i u vekovima koji su prethodili prvom Hristovom dolasku, dar proroštva gotovo sasvim ugasio.

OBNOVA U POSLEDNJIM DANIMA

Ali Sveti spisi, predskazujući ovo strašno otpadništvo, isto tako jasno najavljuju da će upravo pred drugi Hristov dolazak mnogi biti oslobođeni od mraka zabluda i sujeverja. I više od toga, cela zemlja prema toj najavi biće osvetljena svetlošću slave Božje. Čiste istine biblijskog učenja treba da obasaju ceo svet. I u to vreme kad nebeska svetlost pokaže da se kraj svemu približio, dar proroštva, kao i stali darovi Duha, ponovo treba da se ispolje u pravoj crkvi. „I biće u poslednje dane, govori Gospod, izliču od Duha svojega na svako tijelo, proricaće sinovi vaši i kćeri vaše, i mladići vaši vidjeće vizije i starci vaši sanjaće snove. I na sluge svoje i sluškinje svoje izliču od Duha mojega i proricaće“ (Djela 2,17.18; Joilo 2,28.29).

O pripadnicima „ostatka“ ili poslednje crkve, prorok Jovan jasno govori kao o onima „koji drže zapovijesti Božje, i imaju svjedočanstvo Isusa Hrista“ (Otkrivenje 12,17). Na drugom mjestu u istoj knjizi, isti pisac daje jasnu definiciju šta znači „svjedočanstvo Isusovo“. Kad je jednom prilikom pokušao da se pokloni anđelu koji mu se pojavio u viziji, anđeo je to odbio, rekavši: „Nemoj! Ja sam sluga kao i ti i kao braća tvoja koja imaju svjedočanstvo Isusovo. Bogu se pokloni“ (Otkrivenje 19,10).

Na drugom mjestu imamo zapis gde ovaj isti anđeo pod sličnim okolnostima kaže: „Nemoj! I ja sam sluga kao i ti i braća tvoja proroci“ (Otkrivenje 22,9).

Ista misao izražava se u oba navedena citata. U prvom za Jovanovu braću se kaže da „imaju svjedočanstvo Isusovo“; a u drugom ta braća se nazivaju „proroci“. Prema tome, proroci su oni koji „imaju svjedočanstvo Isusovo“; a anđeo koji se pojavio pred Jovanom očevidno je naročiti vesnik koji je prenosio uputstva svim prorocima – verovatno anđeo Gavrilo, čija se pojava upravo u tom svojstvu pominje

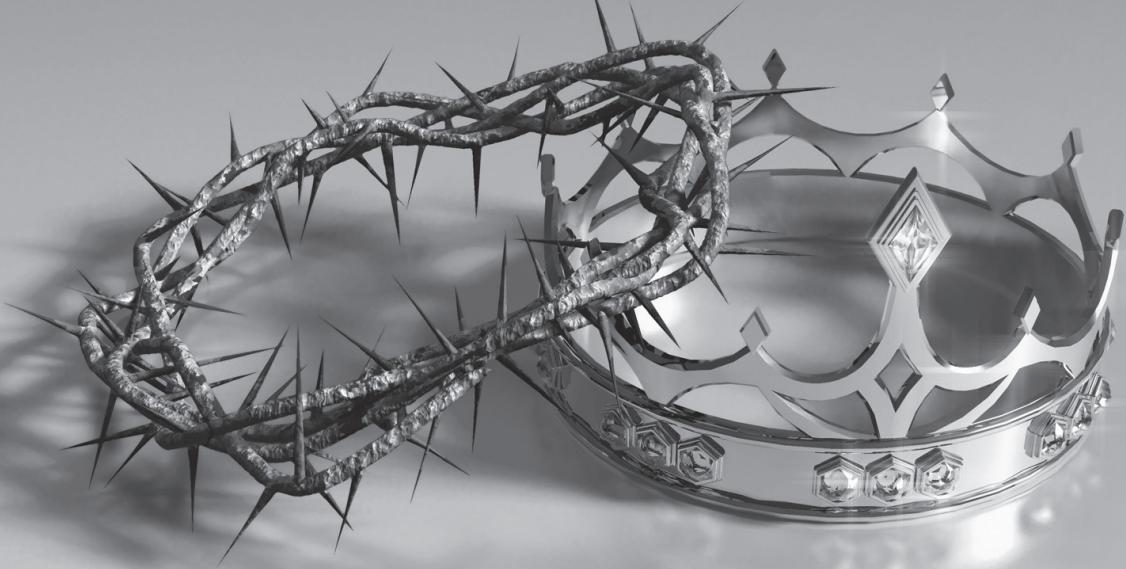
više puta u knjizi proroka Danila. Vidi: Danilo 8,16; 9,21; 10,11-19. Isti ovaj anđeo je Jovanu takođe naglasio da „je svjedočanstvo Isusovo duh proroštva“ (Otkrivenje 19,10).

Upoređivanjem biblijskih izraza „Svedočanstvo Isusovo“ sa tvrdnjom iz Otkrivenja 12,18 u pogledu „Ostatka... koji drži zapovijesti i imaju svjedočanstvo Isusovo“, dolazimo do logičnog i nepobitnog zaključka da će pripadnici prave Božje Zajednice pred drugi Hristov dolazak držati Njegove zapovesti i imati Duh proroštva.

Naglo ispunjavanje proročanstava Svetog pisma u pogledu znaka i događaja koji predstavljaju obeležje završnih prizora ovozemaljske istorije očevidno pokazuje da zaista živimo u poslednjim danima. Prema napred izloženom, Zajednica hrišćana koji drže Božje zapovesti i imaju svedočanstvo Isusa Hrista – Duh proroštva - treba upravo danas da postoji.

Iz knjige "Hrišćanska iskustva i pouke"
E. G. Vajt

U liku i delu E.G.Vajt (1827-1915) koja je punih 70 godina aktivno služila Zajednici možemo sa sigurnošću prepoznati ispoljavanje Duha proroštva u ovim poslednjim danima. Sa svojih dvadeset tomova knjiga koje su prevedene na mnoge jezike sveta, a štampane u milionima primeraka, ona uzdiže i veliča Isusa Hrista kao temelj spasenja, upućuje na Božji zakon, visoko poštije i uvažava Svetu Pismo. Osim duhovnih tema u uputstva za moralno uzdizanje, ona ne zaobilazi ni praktične teme – porodični život, vođenje deteta i oblast fizičkog zdravlja. Pisala je o prošlosti, sadašnjosti i budućnosti. Ono što je predskazala ispunjeno je i ispunjava se. Njen život pun pobožnosti i nesebične službe pokazuje da se pre svega sama pridržavala svega što je drugima preporučivala. Kao jedan od najvećih duhovnih pisaca njen lik i doprinos dobru čovečanstva je visoko cenjen i u akademskim institucijama i krugovima.

Trnov vijenac ja Ti dадоh, a Ti meni krunu nudiš,
O, nesretna, grešna dušo, što okljevaš da se budiš?

U sljepilu i gluvoći hoće li ti život proći?
dok odrijemaš, dok prospavaš, dotle dan će suda doći.

Kako ćeš pred Boga stati, šta ćeš radit', grešnik bjedan?
Kad u slavi Gospod dođe zadrhtat će i pravedan.

Štap od trske ja Ti dадоh a Ti meni žezlo nudiš,
o, nesretna, grešna dušo što okljevaš da se budiš?

Što ćeš reći Tvorcu svome, izgovora neće biti,
kada milost Božja prođe uzalud ćeš suze liti.

Ja krst Tebi Hriste dадоh, a Ti meni vječnost nudiš,
O, nesretna grešna dušo što okljevaš da se budiš?

Meri Novović, Kotor

VREDNOST ČOVEKA

Uzmite jedan list papira i nasred lista nacrtajte vidljivu crnu tačku. Pokažite list nekom prijatelju i pitajte ga šta vidi. Svako će odgovoriti: "Vidim crnu tačku!" To je prirodno jer je u skladu sa zakonima percepcije, ali, s druge strane, zar to ne znači da mnogo bolje vidimo ono čega je mnogo manje i što je beznačajnije nego ono čega je više?

Ako stavimo na stranu ovaj beli list papira sa crnom tačkom na njemu, šta je sa načinom na koji posmatramo ljude i sebe? Po čemu ih prepoznajemo i pamtimos? Da li brže primetimo njihove "crne tačke" ili "bele površine"? Veoma često, zakon crne tačke vredi i u našem posmatranju ljudi i okolnosti. Jedna čovekova mana kao da

može da sakrije sve njegove vrline. Mnoge javne ličnosti, pa i ljude iz svog okruženja, pamtimos po propustima i greškama, pre nego po uspesima i vrlinama. Jedan loš događaj može da pokvari sve lepo što smo postigli i doživeli tog dana. Jedan zagoreo ručak može da nam pokvari raspoloženje mnogo više nego što su nas brojni ukusni obroci oraspoložili.

Često na takav način i sami sebe posmatramo, pa su tako, na primer, kraljice lepote opsednute svojim "nesavršenostima". Uopšte, ako su velika i nerealna, ili spolja nametnuta, očekivanja prete da unesreće i nas i one koje procenjujemo prema usklađenosti sa standardima koji nemaju realnu osnovu,

ili bar nemaju vrednost i značaj za običan ljudski život. Drugi potcenjuju sebe zbog svojih karakternih nedostataka, umesto da gaje samopouzdanje zbog sposobnosti i umeća koje takođe poseduju. U ovim i sličnim slučajevima, ljudi imaju nerealnu i nepotpunu sliku o sebi, a čak i tada glavni ton određuju senke, ne svetlo. Možemo se upitati zašto je crno uvek u modi, iako je oduvek bilo boja žalosti, negacija boje.

Čak i kada se sretnu sa Bogom, i saznaju koliko On voli svakog čoveka, mnogi ljudi i dalje ne prihvataju sebe. Neki se stide svojih roditelja i svoje porodice. Drugi se stide svog posla, obrazovanja i društvenog statusa. Treći što nemaju dovoljno novca kao neki drugi, za koje misle da su srećniji i uspešniji. Četvrti opet pate jer nisu dovoljno visoki, jer imaju bubuljice ili nose naočari. Ljudska sposobnost da samog sebe ožalosti i da samom sebi nađe manu ne zaostaje za sposobnošću da druge potceni i ponizi.

SVAKO OD NAS JE JEDINSTVEN

Mnogo nezadovoljstva, stida i patnje, posebno u mladosti, potiče upravo od pogrešnih uzora i pogrešnih merila.

Često, u želji da budu kao drugi, da žive njihov život, mnogi zaboravljaju da nam je dano da živimo samo i upravo svoj život, ne tuđi. Neko je u ljude usadio taj nezdravi takmičarski duh kao da postoji samo jedno merilo kojim se ljudi mere i za sve ljude jedinstven životni zadatak, samo jedan ideal sreće. Pri tome se zaboravlja da čovek nije stvoren na traci za masovnu proizvodnju. Bez obzira na to što mnogo toga deli s ostalim ljudima, svako je ljudsko biće jedinstveno i u vremenu i u prostoru, i to na mnogo više načina nego pahuljice snega. Ta jedinstvenost znači da smo stvoreni da budemo drugačiji od drugih, dovoljno da nas identifikuju po naročitim

svojstvima našeg bića i ličnosti, i da zbog toga što nisu kao mi osete potrebu za nama.

Svakako, svi smo podložni istim moralnim načelima. Iako razni glasovi dovikuju kako dobro i zlo ne postoje i kako je sve relativno, merila vrednosti jedinstvena su za sve ljude, koji ih i prepoznaju u meri u kojoj im je savest čista. Pored toga, karakter i izgled, sposobnosti i životni poziv kombinuju se u svakom od nas u jedinstvenu celinu. Svako od nas je unikat, i svako je važan. A opet, kao unikati, svi smo deliči mozaika čovečanstva.

Stoga ne pokušavajte da oponašate druge. Budite to što jeste, ili, tačnije, budite ono najbolje što možete biti idući putem dobra i istine. Ne budite jedinstveni po zlu, za koje je takođe svako od nas sposoban ukoliko mu se prepusti. Biti svoj i jedinstven ne znači biti ekscentričan ekscentričnosti radi. Žalosno je kada čovek postaje ekscentričan u svom ponašanju i shvatanjima, ne zato što sledi neki plemenit cilj koji većina nije uvidela, već samo da bi se razlikovao, da bi privukao pažnju i rekao: "Ja nisam vi, ja sam drugačiji." Prirodna i autentična različitost među ljudima, ne ona koja je sama sebi svrha, svakog od nas usmerava u posebnom pravcu, na jedinstven životni put na kom ćemo stvoriti nešto lepo i dobro. Nešto zbog čega smo svetu potrebni baš mi. Nešto što predstavlja naš dar svetu.

Budite stoga najbolji čovek koji možete biti, osluškujući istovremeno svoju savest, svoje talente i potrebe onih oko vas. Ostvarite se upoznajući Božiji plan za svoj život. Ipak, pomirite se i sa tim da svako, pa i oni kojima se divite i kojima možda u nečemu i zavidite, ima i nedostatke i snove i čežnje o kojima drugi ništa ne slute.

Međutim, u ocenjivanju sebe i drugih činimo svakodnevno još jednu veliku

grešku: zaboravljamo šta u praksi znači da je svaki čovek grešnik, da nije savršen. Nezadovoljstvo drugima i sobom potiče i od toga što od sebe i drugih očekujemo ono što možemo dobiti samo od Boga. Pogrešivi smo, te povremeno moramo razočarati sebe i druge. Svakom od nas može se naći zamerka, svakom se u nečemu može prigovoriti. Reći za sebe da smo savršeni znači ne poznavati sebe ili imati veoma ograničeno shvatanje savršenstva. Drugim rečima, stepen nesavršenstva se utvrđuje prema merilu savršenstva.

Za hrišćane je to merilo samo Bog, odnosno Isus Hristos. Božje savršenstvo jeste dobra vest za nas i naš duševni mir. Dobra vest iz dva razloga.

BOŽJE SAVRŠENSTVO JE DOBRA VEST

Prvi razlog jeste taj što, uviđajući Božje savršenstvo, više od sebe i od drugih ne očekujemo da budemo bogovi. Možemo da odahnemo i prestanemo da mučimo sebe i druge nerealnim zahtevima – mi smo ljudi.

Drugi, i još važniji razlog za radost zbog Božjeg savršenstva jeste činjenica da, iako smo svi pogrešivi, nismo osuđeni da ostanemo takvi. Jer, iako treba da budemo realni u pogledu svoje prirode, s druge strane možemo da se radujemo što mane kojima povređujemo sebe i druge ne moraju zauvek ostati obeležje našeg karaktera. Iz svoje se kože može jer nam Bog u svakom trenutku nudi snagu da se promenimo – da sazrevajući i učeći od najvećeg Učitelja doživljavamo “preumljenje” – svojevoljno prevazilazeći svoje nesavršenstvo. Grčka reč metanoja, doslovno “preumljenje”, prevedena je na srpski najčešće kao “pokajanje” ili “obraćenje”. Suštinska promena čoveka počinje u umu, gde se donosi odluka o okretanju novog lista.

Izraz “Hristos u nama” znači da Hristov duh, njegov karakter, možemo usvojiti kao dar voleći Ga i upoznavajući Ga. Nije ovo nikakva magična ili mistična inicijacija posebno posvećenih i blagoslovenih pojedinaca. Svako ko je ikada voleo nekoga i živeo u blizini voljene osobe zna da život sa ljudima koje volimo i koje poštujemo snažno menja i nas, tako da im postajemo slični. Dugogodišnji bračni parovi često nauče da komuniciraju bez reči, “čitaju” jedni drugima misli, slažu se oko mnogo čega.

Mi ljudi smo pogrešivi, pa je razumno i opravdano što se ne slažemo jedni sa drugima u svemu. Nije razumno tražiti od drugog čoveka da nas u svemu sluša i hvali, kada imamo na umu da smo svi mi nepouzdano merilo dobra i istine. Nije mudro u svemu slušati i oponašati jedno ljudsko biće, već treba da pazimo jedni na druge i ispravljamo zablude u koje povremeno upadamo.

Međutim, jedinstvo sa Bogom moguće je zato što u njegovo mišljenje i vođstvo možemo imati savršeno poverenje, ali i zato što On, koji se povezao sa nama, "zna građu našu, opominje se da smo prah" (Psalam 103:14), tj. zna da grešimo i strpljivo nas uči i ispravlja. Zato mudar vernik uvek Božju volju i nameru stavlja ispred svoje, jer je svestan da Bog uvek zna bolje i želi bolje, voli bolje.

Najbolji način da čovek sebe poštuje nije taj da misli kako uopšte nije važno šta drugi misle; nije ni taj da sebe ubedjuje kako je on sam čovek-bog čiji je zadatak da prosvetljenjem otkrije svoje natprirodne sposobnosti. Nije ni to da ceo život posveti ubedivanju okoline da je dobar i pametan. Na taj način možemo samo da propustimo život pokušavajući da ubedimo ljude koji nas ne vole da smo dostojni njihove ljubavi, čak i sopstvene roditelje i bračne drugove.

Umesto toga, zar neće čovek daleko više ceniti sebe i voleti sebe kada shvati

zašto Bog svakog od nas toliko voli i zašto toliko u nas ulaže? Voleti sebe znači uživati u Božjoj ljubavi prema nama i ceniti je. Ničije mišljenje nas ne može toliko ohrabriti da volimo sebe kao što to mogu Hristove reči: "Jer Bogu tako omilje svet da je i Sina svojega jedinorodnoga dao da nijedan koji Ga veruje ne pogine nego da ima život večni" (Jovan 3:16).

Hristos je rekao još nešto: "Ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe." Ne više, ne manje, već kao. Poštuj sebe koliko i druge ljude. To nije mali izazov: ako sebe precenjuješ, ova ti velika zapovest nalaže da tako voliš i druge. Ako potcenjuješ sebe, ova te zapovest teši dajući ti do znanja da ni drugi ljudi nisu bezgrešni bogovi, već obični ljudi kao i mi, kojima je potrebna ljubav i pomoć. To je zapovest da ne živiš u pretećoj senci ljudi, već u zaštitničkoj senci Boga koji te voli.

MOŽEMO LI SE UZDATI U DRUGE LJUDE?

Kada u Bibliji čitamo "da je proklet čovek koji se uzda u čoveka" (Jeremija 17:5), važno je pravilno shvatiti na šta misli pisac ovih reči. Ako pogledamo kontekst, videćemo da se ovde, i u više drugih biblijskih tekstova, podrazumeva preterano oslanjanje na ljude kao da su bogovi, precenjujući njihove mogućnosti. Takvo uzdanje u čoveka znači očekivati od njega ono što samo Bog može i treba da nam pruži. Svakako da postoji pozitivno uzdanje u ljude, koje je jedan od temelja čvrstih međuljudskih odnosa: to je oslanjanje na prijatelje i članove porodice koji nam pomažu i vole nas, a u skladu sa njihovim stvarnim sposobnostima i odanošću. Biblija nas podstiče da jedni drugima budemo podrška i oslonac: "Nosite bremena jedan drugoga, i tako ćete ispuniti zakon Hristov." (Galatima 6:2) "Ako li ko

za svoje a osobito za domaće ne promišlja [...] gori je od neznabošca.” (1. Timotiju 5:8)

Upravo nerealna i prevelika očekivanja mogu dovesti do velikih razočaranja u najbolje i najdraže ljude iz našeg okruženja. Upravo iz velike ljubavi može nastati veliko ogorčenje i gnev jer smo se na voljenu osobu oslonili preko njenih moći.

Od čoveka očekujmo samo ono za šta je sposoban, što uključuje i mogućnosti da nas ponekad izneveri i razočara. Da je bar ponekad, ili često, umoran, neznanica, sebičan, neuviđavan.

Međutim, od Boga možemo da očekujemo samo najbolje jer On može i želi da nam pomogne. Osloniti se na Boga ne znači nikada nemati problema, nikada ne patiti i ne plakati. Ne znači obavezno biti bogat i lep i slavan i zdrav. Osloniti se na Boga znači da u svemu što čini ljudski život, u dobru i zlu, možemo računati na Njegovo prisustvo i na Njegovu pomoć da izademo na svetlost sunca.

Na taj način, znajući šta očekivati od ljudi, a šta od Boga, čuvamo svoja prijateljstva, čuvamo jedni druge od preteranih zahteva i opterećenja, i tražimo od Boga ono što On jedva čeka da učini za nas: “Sve svoje brige bacite na Nj jer se on brine za vas.” (1. Petrova 5:7)

Ako volimo druge ljude kao same sebe, i njih i sebe ćemo videti u pravom svetlu. Nije potrebno čoveku pripisivati svojstva koja sada nema. Čovek nije Bog, čovek umire i mnogo greši. Kada mu zaprete, kada je u nevolji, često se ponaša tako da se kasnije toga stidi. U čoveku ima mnogo blatnih izvora koje samo Bog može da očisti.

BOŽIJE MERILO ČOVEKOVE VREDNOSTI

Kada otkrijemo ko je Bog, kakav je Njegov karakter i po kojim pravilima postupa sa nama, onda možemo da budemo sigurni da mnogo vredimo već sami po sebi, kao ljudska bića, kad je toliko ljubavi i žrtve uloženo u ljudski rod.

Dok sa divljenjem i ljubavlju težimo da se približimo Bogu i da ga sledimo kao savršen uzor u svemu, prirodno ćemo početi da ličimo na njega. S kim si, takav si.

Mi živimo u društvu gde se ljudi bezumno i bezdušno takmiče. Bore se jedni protiv drugih i nadmeću kao da je Bog među sve nas bacio samo jedan dar da ga ugrabi najjači i najspasobniji. Istina je drugačija: darova je bezbroj, i nema čoveka da nije dobio nijedan. Potrebno je samo dobijene darove prepoznati i prihvati sa zahvalnošću.

uzvišeno poreklo, i svrhu postojanja koja podrazumeva vrhunski cilj – večnu sreću sa Bogom i ljudima.

Neizmerna je vrednost svakog čoveka, bez obzira na to koliko su ga životne prilike unizile i osiromašile, i koliko je skrivio sam sebi i drugima. Majka razbojnika, ubice i varalice jednako voli svoje dete i u njemu vidi vrednosti i vrline koje izmiču ravnodušnom i surovom oku nepoznatih ljudi, za koje on ne zaslužuje ništa osim zatvora ili smrti. Na sličan način, ali u mnogo većoj meri, pravu vrednost svakom čoveku daje ljubav Boga i Hrista, i uzvišena svrha svakog ljudskog života. To je vrednost koju ćemo u potpunosti razumeti tek kada dosegнемo besmrtni cilj svog ljudskog putovanja.

Tatjana Samardžija

Onaj ko sebe vidi kao trkača na atletskoj stazi, koji se sa drugima bori za jedan pehar ili venac, nije shvatio svoje mesto među ljudima ni Božju volju za čoveka.

Ljudi zaboravljaju da svako od nas ima RAZLIČIT zadatak u životu i da taj zadatak nemamo samo u odnosu na Boga, već i jedni u odnosu na druge:

“I služite se među sobom, svaki darom koji je primio...” (I. Petrova 4:10)

Upravo zato svi imamo različit karakter i umeća i darove – da bismo jedni drugima mogli da pomognemo, da bismo jedni drugima bili potrebni, da bismo, između ostalog, upravo dajući sebe drugima, i sebi i njima otkrivali svoju vrednost.

Bilo da smo bogati ili ne, uspešni ili ne, u velikoj porodici ili sami, veoma ili manje lepi, cenjeni ili potcenjeni, jedno je sigurno: nismo rođeni slučajno, već imamo

“Učiniću da će čovjek više vrijediti nego zlato čisto, više nego zlato Ofirsko.”

Isaija 13:12

6

STVARI KOJIH SE MORAMO ODREĆI AKO ŽELIMO NAPREDOVATI

Onog časa kad se odreknemo pogrešnih, pravim stvarima dajemo šansu da uđu u naš život.

Naše sutra zavisi od našeg danas, od onoga što danas učinimo. To nam je svima jasno i svi to znamo (teoretski). Iako su aktivnost i delanje poželjan, neretko i neophodan sastojak uspeha i promene, danas dolazimo do druge krajnosti. Na svakom koraku nam prodaju „nove načine“, poturaju „agresivne akcije“, i nameću kulturu konstantnog započinjanja. Toliko da, nekada dobromerni saveti poput „uzmi još“, „probaj više“ ili „počni ovo“, poprimaju oblik čudotvornih pilula.

Mentalitet „više je bolje“ nastavlja da melje, i sve više ljudi veruje u zabludu da se do najbolje verzije sebe dolazi tako što

moramo steći još jednu novu naviku ili tako što ćemo, u već pretrpane umove ugurati još jednu novu tehniku. Trudimo se mi, ali ne ide. Nema mesta, pa se teško prima. Došlo je do zasićenja. Baš zato tapkamo u mestu i stagniramo. I dok svoje životne uloge tako bledo igramo, ne shvatamo da se uporno borimo protiv principa. Principa koji je zaslužan za uspeh onih najvećih i najboljih. Principa koji je tako neizbežno jednostavan, a koji glasi: „manje je više“.

Često najveću promenu u životu ne napravi ono što počnemo, nego ono što prestanemo da radimo. Ne ono što ubacimo, nego ono što izbacimo, i ne ono što steknemo, nego baš ono čega se odreknemo.

ODREKNI SE DAKLE:

1. BEŽANJA OD PROBLEMA

Od problema se ne beži, s njima se treba suočiti, neustrašivo. To nije lako, ali suoči se s njima dok je vreme na tvojoj strani. Znaj da oni neće nestati samo zato što ih ignorišeš, naprotiv, postaće veći, opasniji i gori. Tvoje „bežanje“ im prija, i na kraju će toliko porasti da ćeš, hteo ne hteo biti prinuđen da ih pogledaš u oči. A tada će ti biti mnogo teže. Zato, preuzmi inicijativu dok su još mali, dok su i vreme i izbor na tvojoj strani.

Zapamti: „probleme“ imamo svi, svima su nam dani. Dodeljeni i podeljeni su nam srazmerno snazi i sposobnosti da ih prevaziđemo. Prihvati ih i posmatraj ih kao izazove, kao etape razvoja i rasta. Oni su tu da te nauče, da te boljim učine, a ti si tu da ih prevaziđeš. Suoči se s njima, shvatićeš da nisu strašni kao što ti se čine.

2. VREMENA S POGREŠNIM LJUDIMA

Pažljivo biraj društvo. Život je suviše kratak da bi ga tračio na ljude koji ti crpe energiju i sreću. Ko te želi za sebe, stvorice vreme za tebe. Ko te voli potruditi se da ti pruži ljubav i sigurnost. Kad ima volje ima i načina, sve drugo su izgovori. Ne rasipaj svoju pažnju na one koji te ne žele. Tvoja pažnja je dar, pokloni je onima koji te cene i prihvataju, oni je zaslužuju.

Zapamti: dozvoli sebi da osetiš ljubav onih koji te zaista vole. Jer, oni su tu, i bili su tu dok si slepo jurio za nevažnim ljudima. Bili su tu dok si molio za mrvice s tuđeg stola, molio za nešto što ti ne žele pružiti. Bili su tu, patili su dok si patio, potraži ih, biće srečni što si im se vratio. Odrekni se prosjačenja ljubavi od onih koji se od tebe okreću i okreni se pravim ljudima.

„Jesi li, čitaoče, odlučio da ideš sopstvenim putem? Lutaš li možda daleko od Boga? Pokušavaš li da se naslađuješ plodovima prestupa? Jesi li uviedo da je ta naslada samo pepeo na ustima tvojim? I sada kada si uništilo svoje životne snage i kada su propale tvoje nade i planovi, sediš li sam i usamljen? Sada onaj glas koji je tako dugo govorio tvome srcu ali koji nisi poslušao dopire do tvog srca, naglašavajući ti jasno i razgovetno: „Ustani i idi, jer ovo nije počivalište“ (Mihej 2,10). Vrati se očinskoj kući. On te poziva, govoreći: „Rasuću kao oblak prijestupe tvoje, i grijehе tvoje kao maglu; vrati se k meni, jer sam te izbavio“ (Isajija 44,22).

„Ustani i podi svome ocu. On će ti izaći u susret dok si još daleko. Ako ti u pokajanju učiniš samo jedan korak, da bi Mu se približio, On će požuriti da te prigrli rukama beskrajne ljubavi. Njegovo uho je otvoreno za svaki vapaj pokajničke duše. Već i sama prva pomisao u čežnji duše za Bogom Njemu je poznata... Tvoj nebeski Otac skinuće s tebe tvoje grehom uprljane haljine...“ – Hristove očigledne pouke, str. 173.174.

3. LAGANJA SAMOG SEBE

Iznad svega i ispred svega budi prema sebi iskren. Čovek koji sebe laže i veruje u te laži, napisletku gubi sposobnost da razlikuje istinu od laži. Takav čovek gubi poštovanje, prema sebi, prema svima. Sebe je lako slagati i sebi je teško priznati... gorku istinu. Takve istine najviše bole, ali najviše pomažu.

Zapamti: prvi korak ka ispunjenom životu je iskrenost prema sebi. Tako se stiče integritet, tako se gradi samopoštovanje i neguje samopouzdanje. Jer, prvo si iskren

prema sebi, tek onda prema drugima, prvo si veran sebi, tek onda drugima. Obećaj sebi nešto, pa ispuni to. Jednostavno je.

4. PRETVARANJA

Jedan od možda najvećih životnih izazova je ostati jedinstven u svetu koji te uporno tera da budeš kao ostali. Budi svestan svoje posebnosti i svoje jedinstvenosti. Ne upoređuj se s drugima, jer uvek će se naći netko ko je lepši, zgodniji, pametniji, mlađi ili jači od tebe. Ali niko nikada neće biti kao ti. Ne pretvaraj se da bi se nekom svideo. Potrebno je da radiš na sebi i da se menjaš, radi to zbog sebe, a ne da bi bio prihvaćen.

Zapamti: nemoj misliti da si jako dobra osoba samo zato što se pretvaraš i sakrivaš se iza nekih maski. To rade lažovi i foliranti. Uvek je bolje, a i poštenije, da te mrze zbog onoga što jesi, nego da te vole zbog onog što nisi.

5. ŽIVOTA U PROŠLOSTI

Što je bilo – bilo je. Nauči, oprosti, pusti i nastavi dalje. Prošlost zna da zavara, uhvati te u svoju mrežu i uspava. Umebiti jaka, zadržati te u mestu i zarobiti te mislima o porazima, greškama i padovima. Ali budi jak i mudar. Prošlost te ne definiše kao osobu, kao što tvoji porazi ne znače da si rođeni gubitnik. Oba su tu da te nauče, na novi put usmere. Tu su da ti pokažu da sledeći put možeš bolje.

Zapamti: koliko god bila "jaka", prošlost nema moć nad sadašnjim trenutkom. Sve što se dogodilo je prošlost. Juče je prošlo, sutra još nije došlo, imaš samo danas. To „danas“ je samo tvoje i zavisi samo od tebe.

„Što je ostrag, zaboravljam, a za onijem što je naprijed sežem se. I trčim...“ (Filibljanima 3,13.14).

6. STRAHA OD GREŠAKA

Reći: „pogrešio sam“ sto puta je časnije nego reći: „nisam ni pokušao“. Preko trnja do zvezda, preko poraza do pobede. Uspeh je sazdan od više neuspešnih pokušaja. Na kraju ćeš više žaliti zbog onog što nisi, nego zbog onog što jesi učinio. Osmeli se, uradi pravu stvar i ne žali. Ako padneš, ustani i pokušaj ponovo. Greška ostaje greška samo ako odbiješ da se naučiš iz nje. Svaka greška može pretvoriti u lekciju.

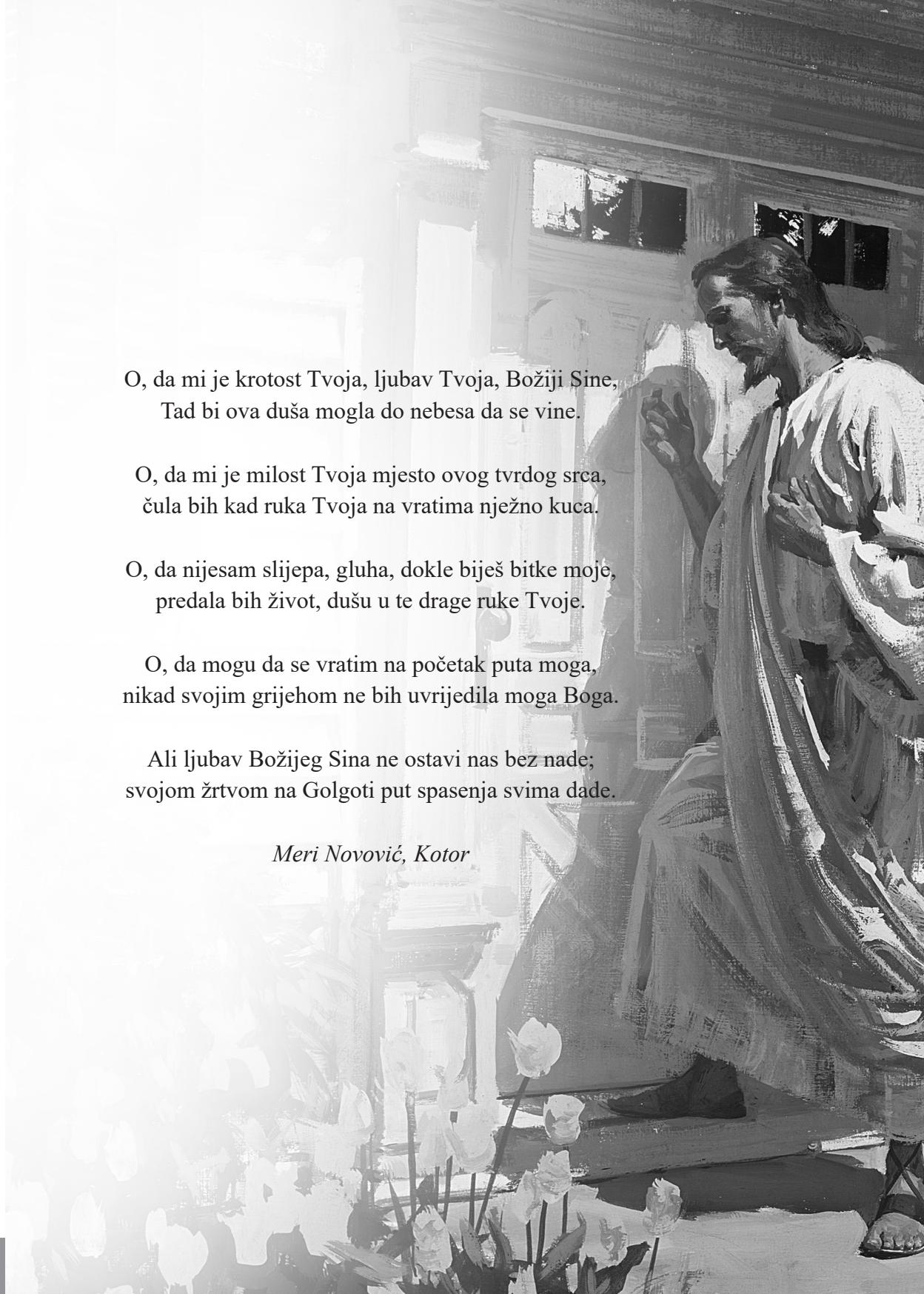
Zapamti: živiš tako što rasteš, a rasteš tako što se menjaš. Menjaš se tako što učiš, a učiš tako što grešiš i nisi ozbiljno pogrešio sve dok nešto iz greške ipak naučiš. Svaka prepreka skriva put u sebi, svaki poraz nosi seme prilike, i svaka greška pruža vrednu lekciju. Nekad se veliki blagoslov prerauši u nevolju i mudro čeka da ga pronađeš.

D.B.

„Tada Isus reče učenicima svojijem: ako ko hoće za mnom ići, neka se odreče sebe, i uzme krst svoj i ide za mnom. Jer ko hoće svoju dušu da sačuva, izgubiće je; a ako ko izgubi dušu svoju mene radi, naći će je. Jer kakva je korist čovjeku ako sav svijet dobije, a duši svojoj nauči? Ili kakav će otkup dati čovjek za svoju dušu? (Matej 16,24.26).

„Ako te oko oko tvoje sablažnjava, iskopaj ga i baci ga od sebe; jer ti je bolje da pogine jedan od udova tvojih negoli sve tijelo tvoje da bude bačeno u pakao. I ako te desna ruka tvoja sablažnjava, otsijeci je i baci od sebe; jer ti je bolje da pogine jedan od udova tvojih negoli sve tijelo tvoje da bude bačeno u pakao“ (Matej 4,29.30).

„Predanje Bogu zahteva od vas izvesnu žrtvu; ali je to u stvari žrtvovanje nečeg nižeg za uzvišenije, zemaljskog za duhovno, propadljivog za večno.“ - Tako je govorio Hristos, str. 52.

O, da mi je krotost Tvoja, ljubav Tvoja, Božiji Sine,
Tad bi ova duša mogla do nebesa da se vine.

O, da mi je milost Tvoja mjesto ovog tvrdog srca,
čula bih kad ruka Tvoja na vratima nježno kuca.

O, da nijesam slijepa, gluha, dokle biješ bitke moje,
predala bih život, dušu u te drage ruke Tvoje.

O, da mogu da se vratim na početak puta moga,
nikad svojim grijehom ne bih uvrijedila moga Boga.

Ali ljubav Božijeg Sina ne ostavi nas bez nade;
svojom žrtvom na Golgoti put spasenja svima dade.

Meri Novović, Kotor

UTICAJ REFORMACIJE

Kao oštri kritičar zabluda i praznoverja kojima je zvanična crkva manipulisala narodom, Martin Luter, budući vođa reformacije je 31. oktobra 1517. godine zakucao svojih čuvenih 95 teza na vrata svoje crkve u Vitenbergu. Njegovi razlozi su bili veoma logični, zasnovani na Bibliji i zdravom razumu, koje crkva nije mogla da ospori drugaćije, nego uz pomoć političke moći, te je odlučila da carskim dekretom ograniči slobodu protestanata da otvoreno žigošu njene zablude. No, protiv tog dekreta se pred državnim saborom usprotivila grupa nemačkih knezova i predstavnika 14 gradova. Njihov protest je bio utemeljen na biblijskom načelu "Većma se treba Bogu pokoravati negoli ljudima." (Dela 5,29). Protest je ohrabrio masu ljudi da

postupa u skladu sa svojom savešću i da pokaže spremnost da podnese žrtvu za slobodu svoje savesti i biblijska načela svog verovanja. Po samom protestu reformatori vere su dobili naziv protestanti.

"Cvingli u Cirihi, Heler i Manuel u Bernu, Faler i Kalvin u Ženevi, i mnogi drugi zauzmu se da dovedu svoju crkvu na pravije jevanđelske istine, koje su, kroz tolike godine, mnogim dodacima zavijene ili izopačene bile." (Ljubomir Nenadović, Celokupna dela)

"Bez protestantske reforme ne bi bilo ni industrijske i intelektualne revolucije u Evropi, pa ni prosvjetiteljstva." (Milorad Pavić, Istorija srpske književnosti III — klasicizam)

"Kada je 1517. Martin Luter zakucao svojih 95 teza na vrata crkve u Vitenbergu.

... Sloboda je došla i svakako dovela do najsmelijeg intelektualnog i duhovnog preokreta u istoriji čovečanstva.” (Mihajlo Pupin, Nova reformacija, 1927. god.)

Posledice promovisanja Jevanđelja prožele su sve sfere življenja protestantskih naroda, pruživši blagoslov čitavom ostatku čovečanstva. Iz reformisanih ljudskih srca izašli su blagoslovi demokratije, slobode misli i govora, moralnog življenja, poštovanja ljudske ličnosti, odsustva autoritarnosti i kulta ličnosti, visoke svesti o sopstvenoj odgovornosti, potpunog međusobnog poverenja, najvišeg stepena sazrevanja ličnosti, najmanjeg nivoa kriminala, prestanka praznoverja i sujeverja, visoke produktivnosti rada, uspešnog bračnog odnosa i blagoslovi zrele reakcije na stres.

„U svim protestantskim zemljama, bogatstvo, inteligencija, i visok stepen civilizacije se svuda vide; u svim katoličkim zemljama, mrtvilo i raspadanje prekrivaju sve što je priroda učinila lepim. Pod protestantizmom, svaka oblast nauke ostvarila je rapidni progres. Sam duh slobode odiše kroz filozofiju Njutna i Bekona. Svuda, iz surovih, neplodnih oblasti severnih naroda, izašli su život i svetlost.

„Sa ljudima jakog intelekta, Engleska, Škotska, Pruska superiornije su u odnosu na bilo koje starije narode, u bilo kom prethodnom veku. Matematika, prirodne nauke, metafizika, etika, trgovina, poljoprivreda, zakonodavstvo — ceo opseg moderne civilizacije — datiraju od Reformacije i egzistiraju samo u protestantskim zemljama. ... Stabilne vlade i mudri zakoni; pravedni i slobodarski vladari; slobodan i inteligentan narod; plemenitije gledanje na čoveka; uzvišenije

viđenje Boga; više znanja; više slobode; više vere; - u sve njih je utkana genijalnost protestantizma, i u njihovom uvek prosperitetnom životu, ona će živeti. Koliko drugačije je stanje starih katoličkih država!

„Kako da objasnimo ovu neizmernu razliku između protestantskih i katoličanskih predela? Da li su Italijani inferiorni po prirodi od Škotlandana, ili Španci od Danaca? Ne možemo reći ovo, sva istorija i filozofija to opovrgavaju. Ipak sada, u svojoj degradaciji, oni jedva da mogu ceniti svoju drevnu raskoš, dok su se teški narodi severa, iznenada vinuli daleko iznad njihovih krajnjih granica. Jedini uzrok koji daje objašnjenje za ovo jeste ogromna razlika u genijalnosti ova dva religiozna uticaja: Katolicizam upropaštava, protestantizam unapređuje i snaži. Može li ovo ikada biti osporeno?” (W. Hogan, Auricular Confession and Popish Nunneries)

“Mir se nastanio u našem gradu... nema više svađa, zavisti, licemerstva i nesloge. Odakle može doći takav sklad, ako ne od Gospoda i od naše doktrine koja nas ispunjava rodovima mira i pobožnosti?” (James A. Wylie, The History of Protestantism, Published by Hartland Publications, 2003, p. 496)

“Prokljanjanje i psovanje, blud, svetogrđe, preljuba i poročan život, koji preovlađuje u mnogim mestima u kojima sam živeo, ovde su nepoznati. Nema podvodača i bludnica. Ljudi ne znaju šta je rumenilo i svi se odevaju na doličan način. Igre na sreću nisu uobičajene. Velikodušnost je tako velika da siromasi ne moraju da prose. Ljudi bratski opominju jedan drugoga, kako Hristos propisuje. Sudske parnice su proterane iz grada, i tu nema ni podmićivanja, ubistava

ili stranačkog duha, već vlada mir i milosrđe. S druge strane ... crkve su sasvim oslobođene od svake idolatrije.” (Philip Schaff, History of the Christian Church, p. 645)

Govoreći o drevnim Vikingzima, poznatim po ratničkom duhu, izvori iz XVIII veka su objašnjavali uzroke reforme njihovog mentaliteta:

“Jevangelje se tri veka propoveda u Skandinaviji. Ovome bez sumnje, kao glavnom uzroku, mi treba da pripisemo srećnu promenu manira u ovim varvarskim područjima. Trajna promena njihovih manira implicira da je njihova zemlja morala biti blagoslovena sa jednim od onih blagodatnih izlivanja Svetoga Duha čije se posledice osećaju obično vekovima posle.” (The Works of the Late Rev. Joseph Milner (1744–1797) in Eight Volumes, vol. III, p. 298, 1810)

„Nemci su pobožni, vredni i umereni. Oni žive po onoj poslovici: radi kao da ćeš doveka živeti, a moli se Bogu kao da ćeš sutra umreti. To su ljudi blagi i pitomi, a kao mravi nigda bez posla ne stoje... Nijedan narod ne izobličava sam svoje nedostatke i pogreške tako oštro kao Nemci. ... Svuda vidite sretnu i zadovoljnju čeljad. Nigde ne vidite pakosti i zavisti. Svak se raduje tuđem dobru, svak sažaljeva tuđu nesreću. Nemačka društva tako su uređena i udešena da vam se čini da svaki živi samo na korist i na zadovoljstvo svojega bližnjeg. Ovo je zemlja gde se brinu da i stoka oseti blagodati pitome civilizacije. Svaki čovek obavezan je da čovečno i sa svojom stokom postupa. ... Za nekoliko kratkih vekova Nemci su čudesa učinili, pretvorili su u pravi raj svoju zemlju, o kojoj su Rimljani kao o nekom Sibiru govorili; podigli su industriju, reformisali rimsku veru, stvorili

su škole, nauke, zakone, slobodu, i pravom prosvetom prosvetili su sredinu Evrope... Na severu nemački pastor pred okupljenim narodom razlaže hrišćansku ljubav i tumači evanđeoske reči onako kako treba da čuju i razumeju ljudi koji ljube pravu istinu i koji teže sve daljem napretku i prosvećenju svoga razuma.” (Ljubomir Nenadović, Pisma iz Nemačke, 1870. god.)

“Emil Durkheim je utvrdio da katolici imaju više stope ubistava nego protestanti u i Nemačkoj i drugim zemljama u XIX veku. Koristeći statistiku presuda, on je istakao da su pretežno katoličke zemlje poput Italije i Španije imali nivoe ubistava približno oko sedamdeset po milionu stanovnika, dok su pretežno protestantske zemlje poput Nemačke, Engleske i Danske imale stopu od samo tri ubistva po milionu stanovnika.” (Durkheim, Suicide, A Study in Sociology, trans. John A. Spaulding and George Simpson, New York, 1951, p.353),

B.M.

Učenje Biblije je od životvornog uticaja na čovekovu sreću u svim životnim prilikama.

Ono otkriva načela koja su ugaoni kamen narodnog blagostanja – načela koja su u vezi sa uspešnim napredovanjem društva, koja su zaštita svakoj porodici – načela bez kojih nijedan čovek ne može sebi u ovom životu obezbediti sreću, čast i korisnost, niti se može nadati budućem, večnom životu.

Nema položaja u životu, nema takve faze u ljudskom iskustvu, za koje biblijsko učenje ne bi bilo najbitnija priprema.

Hristova religija preobražava srce. Ona čoveka naklonjenog samo ovozemaljskim interesima čini pobožnim i duhovno usmerenim. Pod njenim uticajem čovek koji je bio sebičan postaje nesebičan. Zato što je nesebičnost osobina Hristovog karaktera. Čovek nepošten i sklon spletkarenju postaje čestit, ispravan i u skladu sa svojom novom prirodom on čini drugima ono što bi želeo da oni njemu čine. Neobuzdani odbacuje porok i teži čistoti. On stvara ispravne navike jer Hristovo Jevangelje postaje za njega miris života za život.

Kad bi se Božja reč proučavala i slušala, onda bi u svetu bilo više ljudi snažnog uma nego što bi se to postiglo najtemeljnijim proučavanjem ljudske filozofije. Božja Reč bi dala ljude čvrstog karaktera sa oštromnim shvatanjem i zdravim rasuđivanjem – ljude koji bi veličali Boga i služili svetu na blagoslov.

Mišljenje koje preovlađuje u mnogim društvenim slojevima – da vera ne doprinosi zdravlju i sreću u ovom životu, jedna je od najžalosnijih zabluda.

Prava vera pomaže čoveku da dođe u skladu sa Božjim prirodnim, moralnim i duhovnim zakonima. Ona uči samosavlađivanju, vadrini i umerenosti.

Vera oplemenjuje dušu, usavršava ukus i posvećuje razum.

Vera u Boga i Njegovu ljubav i proviđenje koje vlada nad svim što je stvoreno olakšava teret briga i patnji. Ona ispunjava srce radošću i zadovoljstvom, kako čoveku najuzvišenije prirode tako i onom najskromnijem.

Vera neposredno utiče na poboljšanje zdravlja, produžetak života i povećava naše uživanje u svim životnim blagoslovima. Ona otvara duši nepresušni izvor sreće. Najveću nepravdu i štetu čini čovek sopstvenoj duši ako se u mislima i delima protivi Bogu.

E. G. Vajt

AZIJSKI PROPOVEDNIK SUNDAR SING

Sadhu Sundar Sing (1889-1929), poreklom iz Severnog Pandžaba – Indija, izvorno je sik verski mislilac koji se obratio u hrišćanstvo. Rođen je u okruženju dubokoumne indijske kulture i religije, u porodici Sikha. Zahvaljujući vezama koje je njegova majka imala sa nekim ženama iz Britanske misije u Rajpuru, Sundar je mogao ući u školu koju su vodili misionari. Tamo je Sundar po prvi puta došao u dodir sa Biblijom. Posle prezrivog odbacivanja hrišćanskog učenja i zaludnog traganja za duševnim mirom u svojoj religiji, na kraju je prihvatio

Hrista svim srcem i odlučio da se krsti i svoj život posveti službi bližnjima. Pošto ga se porodica odrekla postao je putujući propovednik. Putovao je celom Indijom noseći žutu odoru bez ikakve hrane i bez da je imao stalno prebivalište. Živio je jedino od milosrđa drugih. Njegovo geslo je bilo: ‘Ja nisam dostojan slediti tragove moga Gospoda, ali poput Njega, ja ne želim dom, ni vlasništva. Poput Njega ja ću pripadati putevima, deliti patnju svoga naroda, jesti sa onima koji će mi pružiti okrilje, i govoriti svim ljudima o ljubavi Božjoj.’

U to vreme hrišćanske propovednike iz Indije koji su širili novu nauku su na Tibetu na poseban način progonili i ubijali. Sundarov redovan odlazak kući u rodnu Indiju je sam po sebi bio ravan čudu. Više puta je na razne načine predavan na smrt, ali zahvaljujući Gospodnjoj milosti preživeo je i nastavio da propoveda. Sledstveno tome umesto mržnje prema njemu pojavio se strah, te je zamoljen da više o Hristu ne propoveda već da napusti to područje.

Imao je fascinirajući način govora i njegove jednostavne ilustracije izvučene iz svakodnevnog života kao i prikazi istine bili su veoma upečatljivi i nezaboravni. Citirajući Sveti Pismo, ‘Ko hoće život svoj spasiti, izgubiće ga; a ko izgubi život svoj poradi mene i Jevanđelja, spasiće ga’ (Marko 8:35) ilustrovan je njegov doživljaj na jednom od njegovih putovanja:

‘Prilikom jedne od mojih himalajskih misija, našao sam se zajedno sa svojim tibetanskim vodičem u strašnoj snežnoj mečavi. Moj saputnik i ja smo se bojali kako možda nećemo uspeti doseći sledeće selo, koje je od nas bilo udaljeno još nekoliko milja. Izgledi da ćemo u tome i uspeti pre nego se smrznemo, su bili skoro nikakvi. Dok smo gazili kroz dubok sneg, iznenada smo se spotaknuli o čoveta koji je, usred oluje, ležao naizgled mrtav pored puta. Pogledavši pobliže primetio sam kako je čovek još živ, i rekoh svome suputniku. ‘Dodji, pomozi mi poneti ga do sledećeg sela.’ Moj saputnik je bio zapanjen predlogom i odgovorio je podrugljivo: ‘Teško da ćemo ti i ja spasiti svoje živote. Nema nikakvog smisla razmišljati o nošenju čoveta koji je skoro mrtav. Ja neću sudekovati u tvojoj gluposti.’ Izrekavši to

nastavio je hodati ispred mene, ostavlјajući me sa čovekom koji se skoro smrznuo do smrti. Iako je ukazivao samo slabašne zname života, za mene je bilo neprirodno ostaviti ovog jadnog čoveka da umre u snežnoj olui. Uzdignuo sam mlohavo telo na svoja leđa i sa mukom nastavio se probijati kroz sneg, korak po korak. Napor i trenje uključeni u nošenje tereta, poput skoro beživotnog čoveka (toplina koja se time stvorila) su najverojatnije bili uzrok mog preživljavanja u toj smrtonosnoj olui. Ne zadugo posle, našao sam na telo mog ranijeg saputnika koji je ležao mrtav u snegu! Ubila ga je hladnoća. On je pokušao spasiti svoj život ali ga je izgubio. Ja sam preduzimajući jednu nemoguću misiju, koja je površinski gledano značila sigurnu smrt, spasio svoj život. U vremenu kad sam došao do sledećeg sela, čovek na mojim leđima se osvestio i tako je i njegov život bio spašen.’

‘Ko hoće život svoj spasiti, izgubiće ga; a ko izgubi život svoj poradi mene i Jevanđelja, spasiće ga’ (Marko 8:35)

Jedan očevidec njegovih propovedi je dao izvještaj svog iskustva sa Sundarom: ‘Susreo sam Sundara kako se spuštao planinskom prugom da bi nam doneo Jevanđelje. Zatim je seo na vrh drveta,

obrisao znoj sa svog lica i zapevao himnu o Isusovoj ljubavi prema nama. Slušaoci nisu bili impresionirani pesmom. Jedan čovek je istupio iz publike i porušio Sundara sa stabla i on je pao na zemlju. Sundar se nečujno ustao na noge i počeo moliti za ove neprijateljski raspoložene ljude (Matej 5:44; Luka 6:28). Tada nam je ispričao istoriju o ljubavi Isusa Hrista koji je umro da bi iskupio sve grešnike. Zbog toga sam se pokajao, a isto tako i napadač.'

Sundar nikad nije mislio na sebe. On je jedino želeo da sledi Hristov primer: uzvratiti dobrotom i ljubaznošću na zlo i zadobiti svoje neprijatelje ljubavlju. Ovaj stav je često uzrokovao da se njegovi neprijatelji posrame sami sebe. Jednom je propovedao na javnoj pijaci kada ga je fanatik iz druge religije iznenada udario u njegov desni obraz. Sundar je, smiren, okrenuo svoj levi obraz prema napadaču. Napadač je otisao, ali je te noći Sundar primio poruku od njega – napadač je tražio oproštaj.

U godinama koje slede, on je često bio proganjan ali bi uvek bio čudesno izbavljen od strane Gospoda. U Nepalu, zemlji u kojoj je Budizam imao vrlo snažne korene, u gradu Rasi je od strane lokalnog Lame bio osuđen na smrt zbog širenja strane religije. Bio je bačen u isušeni bunar čiji je otvor bio pokriven i zaključan spolja. U bunaru je bio go, bez hrane i pića, među leševima pogubljenih ubica. U tom užasnom bunaru je ostao dva dana, sve dok jedan stranac nije došao i užetom mu pomogao da izađe napolje. Ponovno zaključavši bunar, stranac je otisao ne rekavši ništa. Ne zadugo nakon

toga, Sundar je, dok je propovedao u istom gradu, ponovno bio zarobljen i odveden Lami. Lama je bio jako iznenađen pošto je jedini ključ od bunara uvek nosio sa sobom. Shvativši kako je Sundar bio pod zaštitom vrlo moćnog Boga, ljudi su se uplašili i preklinjali ga da ih napusti.

1918. godine Sundar je posjetio Madras gde su se hiljade ljudi okupile da bi ga čuli. Tamo je fokusirao svoje propovedanje na Isusa Hrista Iskupitelja. Svedočio je, 'Isusovo prisustvo mi je uvek donelo zadivljujući mir, bez obzira u kako teškoj situaciji sam se nalazio. Kad god sam bio u zatvoru, On je uvek bio tamo za mene. Pretvorio je zatvor u raj i tereti su postali blagoslovi. Ima jako puno hrišćana koji ne osećaju Njegovo veličanstveno prisustvo kao nešto stvarno. Isus se pojavljuje jedino u njihovim umovima, a ne u njihovim srcima. Isus se može pronaći jedino ako Mu se srce potpuno predra.'

Sadhu Sundar Singh je proputovao celu Indiju i Cejlon. Između 1918-1919 je posjetio Maleziju, Japan i Kinu. Između 1920-1922 je otisao u Zapadnu Evropu, Australiju i Izrael. Propovedao je u mnogim gradovima; između ostalih u Jerusalimu, Limi, Berlinu i Amsterdamu. Sundar je ostao skroman usprkos svojoj slavi. Njegov stav je njegovog oca podstakao na pokajanje i prihvatanje hrišćanstva.

Sundarevu pesmu „Odlučio sam da sledim Hrista“ poznaju i pevaju hrišćani širom sveta.

S.T.K.

Odlučio sam da sledim Hrista

1. O - dlu - či - o sam da sle - dim Hri - sta, o - dlu - či -
 2. Hrist je pre - da mnom, a svet je za mnom, Hrist je pre -
 3. Da ni - ko ne - če ja i - dem za Njim; da ni - ko

4
 o sam da sle - dim Hri - sta; o - dlu - či - o sam da sle - dim
 da mnom, a svet je za mnom; Hrist je pre - da mnom, a svet je
 ne - če, ja i - dem za Njim; da ni - ko ne - če ja i - dem

7
 Hri - sta. Ne - ču se vra - ti - ti ni - kad.
 za mnom, ne - ču se vra - ti - ti ni - kad.
 za Njim. Ne - ču se vra - ti - ti ni - kad.

DUGO SKRIVANA ISTINA

Kada je izašao iz ruke svoga Tvorca, Adam je bio visoka stasa i savršenih srazmera... Visinom svog rasta daleko je prevazilazio ljudi koji danas žive na zemlji.“ – Patrijarsi i proroci, str. 19.

„Čovek je iz ruku svoga Tvorca izašao savršenog telesnog sastava i divnog oblika. Činjenica da već gotovo šest hiljada godina odoleva sve težim udarcima bolesti i prestupa, predstavlja najubedljiviji dokaz o snazi i izdržljivosti kojom je u početku bio obdaren.“ – Komentari biblijskih tekstova, str. 10.

Na tlu američkog kontinenta pronađeno je bezbroj džinovskih ljudskih skeleta koji su smišljeno sklonjeni ili uništeni samo iz jednog razloga – javno prikazivanje ovih kostiju značilo bi priznanje istinitosti biblijskog koncepta stvaranja tj. postojanja Boga kao Tvorca i time srušilo teoriju evolucije.

Američki sud primorao je institut Smitsonijan da objavi poverljiva dokumenta sa početka XX veka koja dokazuju da je ta organizacija bila umešana u veliko zataškavanje dokaza koji pokazuju ostatke desetina hiljada džinovskih ljudi koji su otkriveni širom Amerike, a koji bi uništili vladajuću hronologiju ljudske evolucije.

Ove tvrdnje, pokrenute od strane Američkog instituta za alternativnu arheologiju (AIAA), institut Smitsonijan nije dobro podneo, pa su odgovorili tužbom da je AIAA pokušao da uništi reputaciju institucije stare 168 godina.

Tokom suđenja, na svetlo dana su izашle neke nove stvari kada su insajderi iz samog Smitsonijana priznali postojanje dokumenata koji, navodno, dokazuju uništenje desetina hiljada ljudskih skeleta koji su bili dugački uzmeđu 2 i 4 metra, što zvanična arheologija ne može da prizna iz mnogo razloga, tvrdi portparol AIAA, Džeјms Čurverd.

„Početkom XX veka došlo je do ogromnog zataškavanja istine od strane zapadnih arheoloških institucija. Cilj je bio da poverujemo kako su Ameriku prvo kolonizovali ljudi iz Azije koji su došli preko Beringovog moreuza, iako postoje stotine hiljada humki širom cele Amerike za koje domoroci tvrde da su bile tu dugo vremena pre njih. Te humke pokazuju tragove visoko razvijene civilizacije, upotrebu metalnih legura, kao i džinovske ljudske skelete čije postojanje mediji ne pominju“, kaže on.

Tačka preokreta u suđenju je bio trenutak kada je, kao dokaz postojanja tih skeleta, pred sud izneta ljudska butna kost duga 1,3 metra.

Ovaj dokaz je bio veliki udarac za advokate Smitsonijana. Butna kost je ukradena iz Smitsonijana od strane

jednog od njihovih glavnih kustosa sredinom 30-ih godina prošlog veka. On je ceo svoj život čuvao kost i na svojoj samrtničkoj postelji napisao priznanje o tajnim operacijama Smitsonijana.

„Užasno je to što je učinjeno američkom narodu“, napisao je u pismu. „Krijemo istinu o praocima čovečanstva, o našim precima, o divovima koji su hodali Zemljom kao što je opisano u Bibliji i drevnim tekstovima sveta.“

AIAA je izuzetno obradovana time što je američki Vrhovni sud primorao Smitsonijan da javno objavi poverljive informacije o svemu što je vezano za „uništenje dokaza koji se odnose na kulturu graditelja humki“ i na elemente „povezane sa ljudskim skeletima koji su duži nego što je to uobičajeno“.

„Javno objavljivanje ovih dokumenata će pomoći arheolozima i istoričarima da ponovo razmotre trenutne teorije o ljudskoj evoluciji i pomoći nam da bolje razumemo kulturu graditelja humki u Americi i širom sveta“, objašnjava direktor AIAA, Hans Gutenberg. „Nakon više od jednog veka laži, istina o našim džinovskim precima će biti otkrivena svetu“, zaključuje on, vidljivo zadovoljan odlukom suda.

**“Jer nema ništa sakriveno
što se neće otkriti, ni tajno što
se neće doznati.” (Matej 10,26)**

SEDENJEM DO SMRTI

Radeći od 9-17 sati u kancelariji, vozeći auto, vozeći se u autobusu, sedeći dok jedete svoje obroke, na druženjima sa svojim prijateljima, proveravajući e-mail poštu, gledajući Youtube satima, igrajući video igre, čitajući knjige, šaljući SMS poruke s nogama podignutim na sto u dnevnom boravku... koliko sati tokom dana sedite?

Ozbiljno, samo razmislite o tome. Brojevi su šokantni. Ljudi sede i do 15-16 sati dnevno, što znači da najviše vremena dok su budni provedu u sedećem položaju. Ne samo da se nakon višečasovnog sedenja ne osećamo dobro, nego i šteti našem telu više nego što mislimo.

Dugo sedeti kroz čitav naš život može biti štetno za naše zdravlje i smanjiti nam životni vek. Nova istraživanja dokazuju da su bolovi u telu fizički dokaz da sedenje utiče na nas, od glave do pете.

Dugotrajno sedenje...

- Je povezano sa oštećenjima organa. Kad sedite duže vreme, sagorevate manje masnoća i vaša cirkulacija krvi je sporija, dajući masnim kiselinama priliku da lakše začepe vaše srce. To povećava vaše šanse za srčane bolesti za 64%. Sedenje je povezano sa visokim krvnim pritiskom i lošim holesterolom. Može uzrokovati pojačanu aktivnost pankreasa, jer su i studije pokazale pad u insulinskom odgovoru, čak i posle jednog dana produženog sedenja. Sedenje je povezano sa salom na stomaku i gojaznošću. Osim toga, studije su povezale produženo sedenje sa rizikom od raka creva, raka dojke i raka materice.

- Je povezano sa mišićnom degeneracijom, problemima s leđima i problemima s nogama. Kad se krećete ili stojite, vaši mišići abdomena se zatežu, i

drže vas uspravno. Sedenje i izležavanje u fotelji, uzrokuje loše držanje šta vodi do slabih mišića abdomena i napetih leđa. Sedenje uzrokuje nefleksibilnost kičme, bolove u leđima i povećava rizik od oštećenja diska hernije. Zbog ograničenosti kretanja, sedenje vodi do napetih kukova, uzrokujući smanjenu pokretnost kukova i bol u kukovima. Kao dodatak, sedenje ne čini ništa za mišiće vaše zadnjice, ali meka zadnjica negativno utiče na vašu stabilnost i smanjuje vašu sposobnost za hodanje i trčanje. Dugoročno sedenje vodi do slabe cirkulacije krvi u vašim nogama, uzrokujući otečene članke, pa i krvne ugruške. Nedostatak aktivnosti je takođe povezan sa slabim kostima i osteoporozom.

- Je povezano sa problemima sa glavom, ramenima i vratom. Sedenje ne dozvoljava vašim mišićima da efikasno pumpaju svežu krv i kiseonik kroz vaš mozak, zato nije iznenadujuće da je dugotrajno sedenje povezano sa usporenom moždanom funkcijom i vrtoglavicama. Kad sedimo, najčešće sedimo uz loše držanje, gledajući prema dole, imajući vrat savijen napred prema tastaturi i izvijajući naša leđa u luk, ili izmičemo našu glavu pričajući telefonom. Loše držanje vrata i glave dok sedimo čini da se naša vratna kičma napreže, što dovodi do stalne neravnoteže i oštećenja. Dugotrajno sedenje sa lošim držanjem previše proteže naše mišiće ramena i vrata, uzrokujući bol i potencijalno hroničnu mišićnu bol.

- Je povezano sa povećanom smrtnošću. Studije su pokazale da su ljudi koji su najviše gledali TV imali 61% veći rizik od umiranja od onih koji su ga gledali manje od jednog sata dnevno. Gledajući

kroz sve probleme koje sedenje može uzrokovati, nije iznenadujuće da redovno dugotrajno sedenje ne samo da vodi do boli i bolesti, nego takođe vodi i do ranije smrti.

Šta možemo učiniti u vezi sa tim?

Možda ne možete u potpunosti odustati od sedenja, ali postoji mnogo načina da spričete štetu i osećate se bolje.

- Pokrenite svoje telo: redovno kretanje povećava prirodne antioksidante koji ubijaju slobodne radikale koji su potencijalni uzročnici raka. Otiđite u šetnju i vežbajte redovno. Odradite često i kardio trening i trening snage.

- Napravite pauzu: ustanite na poslu o rastegnite se ili prošetajte okolo. Šetajte tokom reklama i ustanite dok pričate telefonom.

- Umesto da sedite za stolom nabavite pult: pultri su izvrsni jer možemo obavljati posao bez oštećenja našeg tela. Sve više firmi počinje prihvpati ovu ideju.

- Istegnite se: rastezanje vaših kukova može vam pomoći kod ograničenosti pokreta. Istegnite svoje mišiće da izbegnete i ublažite krutost.

- Sedite na loptu za vežbanje i vežbajte dobro držanje: sedenje na nečem klimavom kao što je lopta za vežbanje prisiljava vaše mišiće da rade i pomaže vam da sedite uspravno. Kad morate sesti vežbajte dobro držanje umesto da se pogrbite.

Priredio: David Ivanov

KAFA

– DA LI SAMO OSVEŽAVAJUĆI NAPITAK?

“Ali, doktore, tako volim da popijem samo poneku kaficu. Sve ču vas poslušati, ali samo mi kafu nemojte zabraniti”, molila je jedna bolesnica kada sam joj zbog visokog krvnog pritiska, koji joj je zadavao dosta problema, savetovala kako da se hrani i šta da izbegava. Naročito je spomenuta kafa kao činilac koji nanosi štetu njenom zdravlju. Iako je bila svesna da joj kafa ne donosi nikakvo dobro, već vidno pogoršava njeo stanje, ipak nije bila spremna da se odrekne uživanja koje joj donosi taj omiljeni napitak.

NA KOJI JE NAČIN KAFA USPELA DA STEKNE TOLIKU POPULARNOST?

Kafa je seme biljke Coffea Arabica L. koja se od svih vrsta ovoga roda najčešće gaji. Njena pradomovina je etiopska pokrajina Kafa. Danas se kafa uzgaja u Brazilu, Arabiji, Indiji i nekim drugim zemljama. Raste u obliku grma ili drveta koje može da dostigne visinu i do pet metara. Lišće joj je zimzeleno, cvetovi beli, a plod veličine trešnje, modre, žute ili bele boje zavisno od vrste. Mesnati deo se odstranjuje, a semenke se prže, melju i na kraju od njihovog praha priprema napitak.

Svoj karakterističan miris kafa dobija prženjem, jer tada dolazi do promene nekih njenih sastojaka i razvijanja aromatičnih materija kao što su kofein i dr.

Kao što se to može videti iz sačuvanih rukopisa kafa se počela pitи u 9. veku nove ere. U Evropu je stigla u 17. da bi u 20. veku postala masovna i svakodnevna pojава, bez koje se, kako njeni uživaoci misle, nikako ne može.

Najvažniji sastojak kafe je kofein. U jednoj šoljici nalazi se oko 0,15 – 0,20 g kofeina, skoro ravno dozi kofeina koja se nalazi u jednoj injekciji. Toksična doza kofeina za ljudski organizam iznosi oko 0,50 g (3 – 4 šoljice kafe), a smrtonosna doza oko 10 grama. Osim kofeina i drugi sastojci kafe imaju aktivno dejstvo na ljudski organizam - čak i u slučaju kada se piće kafa oslobođena kofeina može se pojaviti lupanje i ubrzani rad srca.

Kofein spada u grupu metilksantina zajedno sa teofilinom i teobrominom. Metilksantini se nalaze u velikom broju biljaka, rasprostranjenih po celom svetu, a od svih njih mogu se praviti određeni napici. Osim u kafi, kofein se u značajnoj količini nalazi i u pravom čaju (indijски, kineski, paragvajски – mati čaj i dr.), zatim u kola orahu (od koga se pravi koka-kola, pepsi-kola, kokta i drugi napici) i u kakaovcu. Njihova velika popularnost potiče najpre od njihovog dejstva na mozak i kardiovaskularni sistem.

Pošto je rastvorljiv u mastima, kofein se iz probavnog trakta brzo resorbuje i već posle 15 minuta od pijenja kafe maksimalno deluje. Neki sastojci kafe deluju tako što stežu sluzokožu, pa je zbog toga neke osobe ne podnose. Kofein u želucu stimuliše lučenje hlorovodonične kiseline, a smanjuje rad enzima pepsina i tako usporava ritam varenja što dovodi do gorušice. Bolesnici koji imaju čir na želucu i dvanaestopalačnom crevu dobro znaju da se bolovi pojačavaju posle pijenja kafe, naročito ako je to učinjeno pre jela.

Kofein nadražuje sve delove mozga, a naročito koru velikog mozga. Intelektualni

rad se poboljšava, a umor i pospanost iščezavaju – ističu poklonici ovog napitka. Ako jedna šoljica kafe zaista povećava intelektualnu produktivnost i otklanja zamor – to je veoma privlačno za svakog čoveka. Bolje se osećamo, a možemo više da uradimo.

Ali, da se pozabavimo malo fenomenom umora: da li je to negativna pojava? Umor u životu zdravih ljudi je normalna i poželjna pojava i može se slikovito uporediti sa crvenim svetлом na komandnoj ploči bilo kog auta, koje ima zadatak da opomene da ponestaje goriva. Umor je neka vrsta “crvenog svetla” kojim telo signališe mozgu da su životne snage za taj dan utrošene, i da je neophodno potreban odmor. Jedna šoljica kafe ugasiće to crveno svetlo. Kada se ono ponovo “upali” doći će druga šoljica kafe i tako redom. Za sve to vreme organizam troši rezervnu energiju – snagu koja bi organizmu i te kako dobrodošla u nekoj stresnoj situaciji (na primer pojавa bolesti ili nastanak povrede) za koju je i predviđena. Tako se često događa da posle “blagotvornog” dejstva kafe, organizam pada u stanje krajnje moždane i telesne iscrpljenosti.

Kofein dvojako deluje na srce. U početku ga usporava delujući na parasimpatički deo nervnog sistema – vagus, a zatim preovlađuje neposredno dejstvo na srčani mišić koji dovodi do energičnog, žustrog grčenja srca, do neugodnog lupanja, a katkada i do aritmije. Pre nekoliko godina u Bostonu je vršeno ispitivanje učestalosti srčanog udara na oko 12000 ljudi. U sklopu tog ispitivanja posmatrana je grupa ljudi koji su pili 1 – 5 šoljica kafe dnevno. U odnosu na one koji ne piju kafu srčani

udar kod njih je za oko 60% češća pojавa. Grupi sastavljenoj od ispitanika koji su pili više od 6 šoljica kafe dnevno srčani udar pojavljivao se 120% više nego u grupi potpunih apstinenata.

Na krvne sudove kofein takođe deluje dvojako. Pošto stimuliše centre vazomotora u mozgu, krvni sudovi se sužavaju, a krvni pritisak raste. Zato se posle samo jedne popijene kafe osoba sa niskim pritiskom bolje oseća. Međutim, to dejstvo ubrzo poništava dejstvo kofeina na mišiće krvnih sudova usled čega se ovi šire. Što se tiče moždanih krvnih sudova tu preovlađuje vazokonstrikcija – suženje. To dejstvo je povoljno kod glavobolja jer zbog smanjivanja pritiska ublažava bol. Zato je kofein najčešći sastojak kombinovanih praškova protiv glavobolje.

Mišići se pod delovanjem kofeina mnogo brže stežu, refleksi su brži, ali je njihovo opuštanje teže i sporije i stiče se utisak kao da teže da ostanu u tom stanju napregnutosti. Prilikom testiranja vozača, oni koji se nalaze pod dejstvom kofeina pokazuju brže reflekse, ali zato imaju više grešaka.

Intenzivno pijući kafu mnogi postaju zavisni od nje. Da bi se neka materija svrstala u red opojnih droga moraju se ispuniti određeni uslovi kao što je pojava psihičke i fizičke zavisnosti i tolerancije.

„Uravnoteženost duhovnih i moralnih snaga zavisi umnogome od fizičkog stanja organizma. Svi narkotici i neprirodna razdražujuća sredstva koja slabe i unižuju telo, doprinose i uniženju umnih i moralnih sila. Uzrok moralne izopačenosti u svetu upravo je neumerenost.

„Kad su u pitanju ... kafa, duvan i alkoholna pića, jedini i najsigurniji put predstavlja biblijsko pravilo: „Ne dohvati se, ne okusi, ne opipaj“ (Kološanima 2,21.)” – Zdravlje i sreća, str. 294.

Poznato je da ljubitelji kafe čim ustanu stavljuju na štednjak džezvu za kafu. Oni moraju da popiju kafu da bi se dobro osećali. To je psihička zavisnost. Fizička zavisnost ispoljava se onda kada se naglo prekine sa uzimanjem kafe. Tada obično nastupi glavobolja. Tolerancija se pokazuje time što organizam podnosi sve veću dozu kafe i kofeina koja bi inače kod nenaviknutih osoba dovela do toksičnih pojava. Tako će nenaviknute osobe već prilikom druge ili treće popijene šoljice kafe osetiti glavobolju, razdražljivost, nesanicu, lupanje srca, drhtanje, dok u isto vreme osobe naviknute na kafu sve to neće osetiti. Međutim, kod ovih drugih, pojaviće se znaci hroničnog trovanja kao što su živčane smetnje i glavobolje, bolovi u rukama i nogama, drhtanje, pojava svraba, vrtoglavica i drugo.

Poslednjih godina naučna ispitivanja sve više ukazuju na to da kofein stimuliše taloženje holesterola na zidovima krvnih sudova (ubrzava proces arterioskleroze). Pored toga, kafa doprinosi češćoj pojavi raka bubrega i dojke.

Kada razmotrimo štetne posledice koje izaziva pijenje kafe – nedoumice nema. Sa takvim saznanjem odluku o prestanku upotrebe ovog napitka lakše je doneti i uspešno sprovesti.

dr Slavica Ivanović

**ONIMA KOJE INTERESUJU DUHOVNE ISTINE TOPLO PREPORUČUJEMO
KNJIGE IZ PERA NADAHNUTOG PISCA ELEN VAJT**

Elen Vajt je jedan od najplodnijih pisaca dela duhovnog usmerenja.

Njeni spisi prekrivaju široko polje od doktrinalnih tema
do hrišćanskog življenja, ishrane i zdravlja,
roditeljskog staranja i vođstva, obrazovanja, medicinske službe,
rasvetljavanja biblijskih proročanstava i istorijskih događaja.

PATRIJARSI I PROROCI

Biblijska istorija od stvaranja sveta i pojave greha do smrti cara Davida.

PROROCI I CAREVI

Od Solomuna do svršetka starozavetne istorije i najave Hrista.

ŽELJA VEKOVA

Život Isusa Hrista – od jasala do Golgotе i vaznesenja.

DELA APOSTOLA

Istorija Hristovih apostola od Njegovog vaznesenja do smrti
poslednjeg pisca Biblije, Jovana Bogoslova.

VELIKA BORBA ili VEKOVNI SUKOB

Od razaranja Jerusalima do svršetka borbe između dobra i zla
i trujumfalnog povratka iskupljenih u davno izgubljeni raj.

HRISTOVE OČIGLEDNE POUKE

Nadahnuto i lako shvatljivo objašnjenje Hristovog učenja
slikovito prikazanog u Njegovim čuvenim parabolama.

ZDRAVLJE I SREĆA

Hristos kao najveći Lekar i tela i duše – najpouzdaniji savetnik i kreator istinske sreće u
porodici, u crkvi i društvu.

MISLI SA GORE BLAŽENSTVA

Biseri iz čuvene Hristove besede na početku njegove javne službe:
Jevanđelje po Mateju, 5. 6. i 7. poglavlje.

PUT HRISTU

Ukazuje na Hrista kao na Onoga koji jedini može da zadovolji potrebe ljudske duše i ot-
kriva tajnu pobeđe u hrišćanskom životu.

Ove i slične dragulje pisane Reči Božje nudi Vam po veoma povoljnim cenama

“GLASNIK REFORMATIJE”, ul. Moravska br. 8, Beograd

Tel: 011/24-30-947

PONUDA NOVE LITERATURE

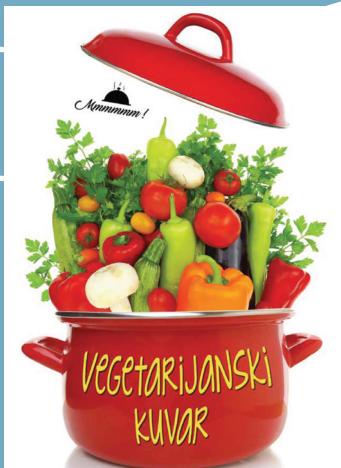
Obaveštavamo cenjene čitaoce da je iz štampe izašalo nekoliko novih izdanja i to:

Knjiga „Tako je govorio Hristos“

(„Misli sa gore blagoslova“)

- cirilica, 120 strana
- cena **150,00** dinara

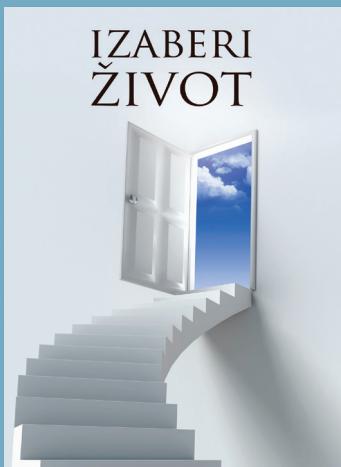
Knjiga „Vegetarijanski kuvar“

- latinica, 90, strana
- kolor
- cena **490,00** dinara

Časopis „Duhovni vodič“, br. 1

- latinica, 56 strana
- kolor
- cena **100,00** dinara

Knjiga „Izaberi život“

- latinica
- kolor
- 90 strana
- cena **100,00** dinara

Za narudžbine se možete
obratiti na adresu:

GLASNIK REFORMACIJE

Moravka 8, Beograd
Tel: 0112430947 i

Duhovno-zdravstveni centar
Ruđera Boškovića 47, Novi Sad

Tel: 063 800 2814

ŠALJEMO POUZECM